

Sv. Miklavž.

(Slika. Spisal Bogdan Slavko.)

Sedeli smo na zapečku.

Zunaj je brila mrzla burja in se igrala s snežinkami, katere so padale na zemljo. Vse je bilo tiho okrog hiše. Le tu pa tam se je oglasila senica.

„Mama, ali mi prinese sv. Miklavž konjička kakor lansko leto sosedovemu Tončku?“ vprašal sem mamo, ko so predli pri peči.

„Seveda ti ga prinese, ako bodeš priden,“ odgovorili so mama.

„Ali nisem priden, mama?“

„O gotovo si priden, samo da bi bil malo bolj tih, da bi ne klepetal zmeraj“. —

„Molita, otroka moja,“ velijo mama po dokončani večerji, „da vama prinese sv. Miklavž več nebeških daril; kajti nocojšnji večer posluša pod okni, kje bolj otroci molijo, da ondi prinese tudi več daril.“

Pokleknila sva s sestrice in molila.

Nekdo potrka na vežna vrata. Oče gredó odpirat, jaz skočim na zapeček k dedu in sestrice se stisne k mami.

„Kaj pomenja to rožljanje verig? Kdo je zunaj?“

„Miklavž je prišel in z njim parkeljni,“ zašepečejo mi ded na uho.

Hišna vrata se odpró. V sobo stopi Miklavž z dvema angeljema. O kako lepa oblačila so imeli! Miklavž je imel srebrnosivo brado, ki mu je segala do prsij, srebern plašč, škofovsko kapo in palico. Angelja sta bila belo opravljeni. Jeden izmed njiju je držal v roki zvonček in drugi je nosil darila.

Ves sem se tresel od strahu na zapečku.

„Micka, nič se ne skrivaj mami za hrbet!“ spregovori Miklavž k sestrice. „Mi ti ne bomo storili nič žalega, marveč molíla boš nekoliko, in zato te bode obdaril ta-le angelj“ — pokaže na angelja ob levi — „z krasnimi darili. Moli torej apostoljsko vero!“

„Ve — — ru — — u — — jem — v — — Boga — — — Očeta,“ pričela je sestrice moliti. Glas se ji je tresel. Vendar je dokončala.

„Si že dobro molila,“ reče ji Miklavž. „Daj ji“ — obrne se k angelju na levi — „kaj lepega!“

Angelj ji je dal jabolk, hrušek in orehov. Strah je izginil. Z veseljem je vzela darila. —

„Kje je vaš Jožek, mati?“ obrne se Miklavž proti mami. „I tudi on mora pokazati, kako zna moliti.“

„Gotovo se je skril na zapeček k dedu,“ odvrnejo mama.

„Jožek, pridi doli,“ zakliče mi Miklavž. Srce mi je utripalo, ko sem lezel z zapečka. Pritisnil sem se k mami, da bi me ne vzeli parkeljni, ki so v veži ropotali.

„Moli šest resnic in potem deset božjih zapovedij,“ veli mi Miklavž.

Začel sem moliti. Nikakor mi ni hotelo iti, vedno se mi je ustavljalo. Slednjič sem vendar odmolil.

Angelj mi dá na povelje Miklavževo jabolk, hrušek in orehov.

Kako sem bil vesel! Nič več se nisem bal, srce mi je poskakovalo od veselja. —

Angelj pozvoni. Verige zarožljajo v veži in par črnih mož se prikaže v hišo. Stisnil sem se k mami ter pričel jokati.

„Saj te ne bodo vzeli,“ tolažili so me mama.

Miklavž jim zapove umakniti se: „Tukaj nimate ničesar opraviti. Pojdite odto!“

„Z Bogom,“ dé Miklavž in odide proti sosedovi hiši. Parkeljni so ropotali in rožljali z verigami okrog hiše

Kmalu na to je bilo vse tiho, le burja je pihala zunaj ter metla s snegom. —

Dolgo nisem mogel zaspati, vedno sem mislil na svetega Miklavža in na angelja. Pozno me premaga spanec ter me zaziblje v sladke sanje

